Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu zasedajícího v kolegiu o pěti soudcích)

6. května 2026 *

„Přístup k dokumentům – Nařízení (ES) č. 1049/2001 – Dokumenty vyměňované v rámci šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení (EU) č. 1094/2010 – Odepření přístupu – Výjimka týkající se ochrany cílů vyšetřování – Povinnost uvést odůvodnění – Obecná domněnka důvěrnosti – Povinnost provést konkrétní a individuální přezkum – Převažující veřejný zájem – Zásada proporcionality – Článek 41 Listiny základních práv“

Ve věci T-185/24,

Novis Insurance Company, Novis Versicherungsgesellschaft, Novis Compagnia di Assicurazioni, Novis Poisťovňa a.s., se sídlem v Bratislavě (Slovensko), zástupci: A. Börner, S. Henrich a S. Förster, advokáti,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zástupci: K. Herrmann, M. Burón Pérez a P. Vanden Heede, jako zmocněnci,

žalované,

podporované:

Slovenskou republikou, zástupci: S. Ondrášiková, E. Larišová a A. Lukáčik, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

TRIBUNÁL (třetí senát zasedající v kolegiu o pěti soudcích),

ve složení: K. Kowalik-Bańczyk (zpravodajka), předsedkyně, I. Reine, R. da Silva Passos, H. Cassagnabère a T. Pavelin, soudci,

za soudní kancelář: A. Audras-Hidelot, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 18. prosince 2025,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, Novis Insurance Company, Novis Versicherungsgesellschaft, Novis Compagnia di Assicurazioni, Novis Poisťovňa a.s., domáhá zrušení rozhodnutí Evropské komise C(2024) 810 final ze dne 2. února 2024 o potvrzující žádosti o přístup k dokumentům (dále jen „napadené rozhodnutí“).

I. Skutečnosti předcházející sporu a skutečnosti, které nastaly po podání žaloby

2 Žalobkyně je pojišťovna nabízející životní pojištění se sídlem na Slovensku, která podléhá dohledu Národní banky Slovenska (Národná banka Slovenska) (dále jen „NBS“).

A. Šetření porušení práva Unie

3 Dne 17. března 2022 zahájil Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění (EIOPA) šetření porušení práva Evropské unie podle čl. 17 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/79/ES (Úř. věst. 2010, L 331, s. 48). Cílem tohoto šetření bylo určit, zda NBS vykonávala pravomoci v oblasti dohledu ve vztahu k žalobkyni v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Úř. věst. 2009, L 335, s. 1).

4 Dne 16. května 2022 přijal EIOPA na základě čl. 17 odst. 3 nařízení č. 1094/2010 doporučení určené NBS o opatřeních nezbytných pro zajištění souladu se směrnicí 2009/138 (dále jen „doporučení ze dne 16. května 2022“). Proti tomuto doporučení podala žalobkyně k Tribunálu žalobu na neplatnost, kterou Tribunál usnesením ze dne 23. května 2025, Novis v. EIOPA (T-204/24, EU:T:2025:555), odmítl jako nepřípustnou.

5 Dne 13. září 2022 přijala Komise na základě čl. 17 odst. 4 nařízení č. 1094/2010 stanovisko C(2022) 6455 final určené NBS o opatřeních nezbytných pro zajištění souladu se směrnicí 2009/138 (dále jen „formální stanovisko ze dne 13. září 2022“). Proti tomuto stanovisku podala žalobkyně k Tribunálu žalobu na neplatnost, kterou Tribunál usnesením ze dne 23. května 2025, Novis v. Komise (T-179/24, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2025:554), odmítl jako nepřípustnou.

6 Rozhodnutím ze dne 31. října 2022, potvrzeným rozhodnutím ze dne 1. června 2023, odňala NBS žalobkyni povolení (dále jen „rozhodnutí o odnětí povolení“). Dne 28. prosince 2023 napadla žalobkyně toto rozhodnutí u Správního soudu v Bratislavě (Správny súd v Bratislave, Slovensko).

B. Řízení o přístupu k dokumentům

1. Fáze vyřizování původních žádostí

7 Dopisem ze dne 25. července 2023 (dále jen „původní žádost“) žalobkyně v podstatě požádala Komisi o přístup ke všem dokumentům týkajícím se šetření popsaného v bodech 3 až 6 výše, které má tento orgán v držení nebo je vypracoval.

8 Rozhodnutím ze dne 8. září 2023 rozhodlo Generální ředitelství Komise pro finanční stabilitu, finanční služby a unii kapitálových trhů o žádosti o přístup.

9 Při této příležitosti Komise identifikovala čtrnáct dokumentů, na které se vztahuje žádost o přístup. Odmítla však poskytnout úplný či částečný přístup k těmto dokumentům z důvodu, že by jejich zpřístupnění vedlo k porušení ochrany cílů vyšetřování ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) a ochrany soudního řízení ve smyslu čl. 4 odst. 2 druhé odrážky téhož nařízení, když takové zpřístupnění jinak neodůvodňoval žádný převažující veřejný zájem.

2. Fáze vyřizování potvrzujících žádostí

10 Dne 29. září 2023 podala žalobkyně potvrzující žádost o přístup k dokumentům podle čl. 7 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 (dále jen „potvrzující žádost“).

11 Dne 2. února 2024 přijala generální tajemnice Komise napadené rozhodnutí.

12 Při této příležitosti Komise přesněji identifikovala dokumenty, na které se žádost vztahuje, a sice celkem 19 dokumentů seskupených pod čtrnácti referenčními čísly:

– stanovisko NBS ze dne 5. dubna 2022 určené EIOPA k návrhu zprávy EIOPA-22–235 ze dne 17. března 2022 s referenčním číslem Ares(2022)4798170 (jeden dokument);

– doporučení ze dne 16. května 2022 (jeden dokument);

– aktualizace NBS ze dne 30. června 2022 určená Komisi s referenčním číslem Ares(2022)4798170 (dva dokumenty);

– odpověď Komise ze dne 25. července 2022 určená NBS s referenčním číslem Ares(2022)5362224 (jeden dokument);

– aktualizace NBS ze dne 23. srpna 2022 určená Komisi s referenčním číslem Ares(2022)5884917 (dva dokumenty);

– aktualizace NBS ze dne 30. srpna 2022 určená Komisi s referenčním číslem Ares(2022)6009523 (jeden dokument);

– formální stanovisko ze dne 13. září 2022 (jeden dokument);

– aktualizace NBS ze dne 28. září 2022 určená Komisi s referenčním číslem Ares(2022)6685040 (jeden dokument);

– odpověď Komise ze dne 10. října 2022 určená NBS s referenčním číslem Ares(2022)6974798 (jeden dokument);

– aktualizace NBS ze dne 4. listopadu 2022 určená Komisi s referenčním číslem Ares(2022)7621287 (dva dokumenty);

– dopis Komise ze dne 16. listopadu 2022 adresovaný NBS s referenčním číslem Ares(2022)7915331 (jeden dokument);

– aktualizace NBS ze dne 16. prosince 2022 určená Komisi s referenčním číslem Ares(2022)8752093 (jeden dokument);

– dopis Komise ze dne 30. ledna 2023 adresovaný NBS s referenčním číslem Ares(2023)661656 (jeden dokument);

– aktualizace NBS ze dne 7. června 2023 určená Komisi s referenčním číslem Ares(2023)3938575 (tři dokumenty).

13 V napadeném rozhodnutí Komise potvrdila úplné nebo částečné odepření přístupu ke všem požadovaným dokumentům.

14 Komise měla v první řadě za to, že zpřístupnění požadovaných dokumentů by vedlo k porušení ochrany cílů některých vyšetřování ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 a probíhajícího rozhodovacího procesu ve smyslu čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce téhož nařízení.

15 V tomto ohledu Komise v podstatě uvedla, že požadované dokumenty souvisejí se šetřením porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010, které stále probíhá a po němž může následovat řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU. Podle Komise by tedy zpřístupnění uvedených dokumentů mohlo narušit vzájemnou důvěru v souvislosti s diskuzemi mezi ní a NBS, jejichž cílem je přesvědčit NBS, aby splnila své povinnosti na dobrovolném základě. Kromě toho by toto zpřístupnění vystavilo Komisi vnějším tlakům, narušilo by účinnost a řádný průběh šetření, zasahovalo by do rozhodovacího procesu o zahájení či nezahájení řízení pro nesplnění povinnosti vůči Slovenské republice a změnilo by striktně dvoustrannou povahu posledně uvedeného řízení.

16 Ve druhé řadě měla Komise za to, že zpřístupnění požadovaných dokumentů by vedlo k porušení ochrany soudního řízení ve smyslu čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001.

17 Podle Komise totiž požadované dokumenty vyhotovené v rámci výměn informací s NBS a obsahující interní stanoviska NBS nelze oddělit od soudního řízení mezi žalobkyní a NBS u Správního soudu v Bratislavě (Správny súd v Bratislave). Zpřístupnění uvedených dokumentů by tedy vedlo k porušení integrity tohoto soudního řízení, jakož i rovnosti zbraní mezi účastníky tohoto řízení.

18 Ve třetí řadě učinila Komise závěr, že žádný převažující veřejný zájem nemůže odůvodnit zpřístupnění požadovaných dokumentů.

19 Podle Komise totiž obecné úvahy související se zásadami transparentnosti a odpovědnosti, které uvádí žalobkyně, nemohou představovat takový převažující veřejný zájem. Dále užitečnost zpřístupnění požadovaných dokumentů pro žalobkyni, jejíž povolení bylo odňato, a pro její klienty, jejichž pojištění byla ukončena, za účelem obrany jejich práv před soudem nebo dohledu nad činnostmi NBS představují soukromé zájmy. A konečně užitečnost toho, že se veřejnost dozví, zda činnosti NBS, a zejména rozhodnutí o odnětí povolení, legální, nemůže převážit nad důvody pro nezpřístupnění. Za těchto podmínek by veřejnému zájmu lépe sloužilo zajištění hladkého průběhu šetření a řádného průběhu soudního řízení probíhajícího před slovenskými soudy.

20 Ve čtvrté řadě měla Komise za to, že žádný významný částečný přístup není možný, aniž by byly dotčeny zájmy chráněné výjimkami uvedenými v bodech 14 a 16 výše, a že se tedy na požadované dokumenty tyto výjimky plně vztahují.

C. Řízení o nesplnění povinnosti

21 Formálním upozorněním ze dne 24. dubna 2024, po podání projednávané žaloby, se Komise rozhodla zahájit řízení pro nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU proti Slovenské republice z důvodu, že NBS nesplnila své povinnosti při výkonu svých pravomocí v oblasti dohledu ve vztahu k žalobkyni.

II. Návrhová žádání účastnic řízení

22 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

23 Komise podporovaná Slovenskou republikou navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

24 Na podporu žaloby žalobkyně vznáší pět žalobních důvodů, z nichž první vychází z porušení čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001, druhý z porušení čl. 4 odst. 2 třetí odrážky téhož nařízení, třetí z porušení čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce uvedeného nařízení, čtvrtý z porušení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001, zásady proporcionality, jakož i povinnosti uvést odůvodnění a pátý z porušení čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv Evropské unie.

25 Za okolností projednávané věci je třeba se nejprve zabývat druhým žalobním důvodem, vycházejícím z porušení čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001. Podle potřeby pak budou posouzeny ostatní žalobní důvody.

A. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001

26 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 4 odst. 2 třetí odrážku nařízení č. 1049/2001. Tento žalobní důvod se dělí na tři části, z nichž první část vychází z nerozlišování mezi výjimkami stanovenými v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce tohoto nařízení a v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci uvedeného nařízení, druhá část z neexistence porušení ochrany cílů vyšetřování v případě zpřístupnění požadovaných dokumentů a třetí část z existence převažujícího veřejného zájmu odůvodňujícího toto zpřístupnění.

1. K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z nerozlišování mezi výjimkami stanovenými v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 a v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci téhož nařízení

27 Žalobkyně v podstatě vytýká Komisi, že neposoudila odděleně zvláštní podmínky výjimek stanovených zaprvé v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 a zadruhé v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci téhož nařízení. Z toho vyplývá nesoudržné a neúplné odůvodnění, zejména pokud jde o druhou z těchto výjimek.

28 Komise argumentaci žalobkyně zpochybňuje.

29 V první řadě, jak vyplývá z ustálené judikatury, odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny základních práv musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření a příslušný soud mohl vykonávat přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech daného případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. V této souvislosti není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky uvedeného článku 296, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast [viz rozsudky ze dne 1. února 2007, Sison v. Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 80 a citovaná judikatura, a ze dne 30. ledna 2024, Agencia „Patna infrastruktura“ (Evropské financování silniční infrastruktury), C-471/22, EU:C:2024:99, body 25 a 26, jakož i citovaná judikatura].

30 Ve druhé řadě podle stejně ustálené judikatury může orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie za účelem posouzení žádosti o přístup k dokumentům zohlednit více důvodů pro odepření uvedených v článku 4 nařízení č. 1049/2001 (rozsudky ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 113, a ze dne 3. července 2014, Rada v. in ’t Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, bod 100). Z toho vyplývá, že společné uplatnění více výjimek nelze považovat za neslučitelné s ustanoveními tohoto nařízení (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 5. března 1997, WWF UK v. Komise, T-105/95, EU:T:1997:26, body 61 a 73).

31 V projednávané věci se Komise v napadeném rozhodnutí opírala kumulativně o tři odlišné výjimky (viz body 14 a 16 výše). Žalobkyně nezpochybňuje možnost Komise zohlednit více důvodů pro odepření přístupu v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 30 výše.

32 Ze struktury a obsahu napadeného rozhodnutí však rovněž vyplývá, jak uvádí žalobkyně, že Komise posoudila obě výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 a dále v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci téhož nařízení společně, a nikoli odděleně (viz body 14 a 15 výše).

33 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tento postup není sám o sobě protiprávní. Nelze totiž vyloučit, že totožné skutkové okolnosti mohou být zohledněny za účelem odůvodnění uplatnění dvou různých výjimek za podmínky, že bude vysvětleno, jakým způsobem by zpřístupnění dotčených dokumentů mohlo konkrétně a skutečně porušit příslušné zájmy chráněné každou z obou výjimek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. července 2014, Rada v. in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, bod 101).

34 V tomto ohledu se žalobkyně zaprvé omezuje na to, že Komisi vytýká, že „smísila" podmínky uplatnění podmínek stanovených oběma výjimkami uvedenými v bodě 32 výše, aniž k této výtce připojila jakékoli upřesnění umožňující posoudit její opodstatněnost. Konkrétně neoznačuje žádné nesprávné právní posouzení týkající se uplatnění těchto podmínek.

35 Zadruhé se žalobkyně podle všeho dovolává nedostatečného odůvodnění. V projednávané věci je přitom uplatnění výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 dostatečně přesně, srozumitelně a nerozporuplně odůvodněno rozsáhlými úvahami týkajícími se ochrany vyšetřování. Pokud jde o tuto první výjimku, Komise splnila povinnost uvést odůvodnění podle článku 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny základních práv, jak jsou vykládány judikaturou připomenutou v bodě 29 výše.

36 Zatřetí výtky žalobkyně se týkají především formálního a věcného odůvodnění důvodu pro odepření, který je právně odlišný a vychází z výjimky stanovené v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001. Takové výtky jsou přitom v rámci druhého žalobního důvodu, vycházejícího z porušení čl. 4 odst. 2 třetí odrážky téhož nařízení, irelevantní.

37 Za těchto podmínek je třeba první část druhého žalobního důvodu zamítnout.

2. Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z neexistence porušení ochrany cílů vyšetřování

38 Žalobkyně tvrdí, že výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 není v projednávaném případě použitelná. V podstatě zaprvé tvrdí, že ke dni odepření přístupu k dokumentům neprobíhalo žádné vyšetřování, zadruhé, že by nedošlo k žádnému porušení ochrany cílů vyšetřování ani důvěrnosti probíhajícího vyšetřování v případě zpřístupnění požadovaných dokumentů, a zatřetí, že se Komise nemůže dovolávat údajné obecné domněnky důvěrnosti, která ji zbavuje povinnosti provést konkrétní a individuální posouzení požadovaných dokumentů nebo alespoň jednotlivých kategorií požadovaných dokumentů.

39 Komise, podporovaná Slovenskou republikou, zpochybňuje argumenty žalobkyně.

a) K podmínce, že probíhá vyšetřování

40 Článek 4 odst. 2 třetí odrážka nařízení č. 1049/2001 stanoví, že neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

41 V první řadě Soudní dvůr rozhodl, že ač není nutné se dobrat vyčerpávající definice pojmu „vyšetřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, je třeba mít za to, že se jedná o činnost v rámci strukturovaného a formalizovaného postupu, jejímž cílem je shromažďování a analýza informací k tomu, aby orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie mohl zaujmout postoj v rámci plnění úkolů stanovených ve Smlouvách o EU a FEU (rozsudek ze dne 7. září 2017, Francie v. Schlyter, C-331/15 P, EU:C:2017:639, bod 46).

42 Ve druhé řadě čl. 4 odst. 2 třetí odrážka nařízení č. 1049/2001 musí být vykládán tak, že toto ustanovení se použije pouze tehdy, jestliže zpřístupnění dotčených dokumentů může ohrozit dokončení uvedené inspekce, vyšetřování a auditu (rozsudek ze dne 5. dubna 2017, Francie v. Komise, T-344/15, EU:T:2017:250, bod 86).

43 Z toho vyplývá, že na jednotlivé úkony v rámci vyšetřování nebo inspekce se může nadále vztahovat výjimka vycházející z ochrany inspekce, vyšetřování a auditu, dokud vyšetřování nebo inspekce pokračuje, a to i v případě, že konkrétní vyšetřování nebo inspekce, v rámci nichž byla vypracována zpráva, k níž je požadován přístup, již byly skončeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2017, Francie v. Komise, T-344/15, EU:T:2017:250, bod 87).

44 Vyšetřování navíc nelze považovat za ukončené přijetím konečného rozhodnutí dotyčného orgánu, instituce nebo jiného subjektu, aniž je zohledněno případné pozdější zrušení tohoto rozhodnutí unijními soudy. Podle článku 266 SFEU totiž zrušení takového rozhodnutí může vést uvedený orgán, instituci nebo jiný subjekt k tomu, aby znovu podnikl kroky za účelem případného přijetí nového rozhodnutí, a tedy přimět jej k opětnému využití skutečností obsažených ve spise, které se týkají zrušeného rozhodnutí, nebo k doplnění tohoto spisu o další skutečnosti. Proto lze vyšetřování považovat za uzavřené pouze tehdy, pokud má rozhodnutí přijaté dotyčným orgánem, institucí nebo jiným subjektem v rámci tohoto řízení konečnou povahu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 99).

45 Kromě toho se ochrana vyšetřování vztahuje na řízení, jež na vyšetřování navazuje, pokud je délka tohoto řízení přiměřená (viz rozsudek ze dne 26. května 2016, International Management Group v. Komise, T-110/15, EU:T:2016:322, bod 35 a citovaná judikatura). Tak je tomu zejména v případě, kdy vyšetřování vedené na úrovni Unie buď stále probíhá, anebo bylo právě ukončeno a příslušné vnitrostátní orgány dosud v přiměřené lhůtě nerozhodly o tom, jak bude v návaznosti na zprávu z vyšetřování postupováno (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. září 2021, Homoki v. Komise, T-517/19, nezveřejněný, EU:T:2021:529, bod 63, a ze dne 28. září 2022, Agrofert v. Parlament, T-174/21, EU:T:2022:586, bod 92).

46 V projednávané věci Komise k odůvodnění uplatnění výjimky týkající se ochrany cílů vyšetřování zmínila dva druhy vyšetřování, a sice šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010 zahájené proti NBS a dále řízení pro nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU, které by mohlo být zahájeno proti Slovenské republice (viz bod 15 výše).

47 Žalobkyně tvrdí, že ke dni odepření přístupu k dokumentům neprobíhalo žádné vyšetřování.

48 Podle žalobkyně bylo totiž zaprvé šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010 ukončeno formálním stanoviskem ze dne 13. září 2022, nebo nejpozději v okamžiku, kdy NBS vyhověla tomuto formálnímu stanovisku tím, že potvrdila odnětí povolení, tedy dne 1. června 2023. Komise se snažila neoprávněně prodloužit dobu trvání tohoto šetření tím, že do něj zahrnula údajné „návazné výměny informací“ a „opatření v oblasti dohledu“, k nimž došlo mimo formální a časový rámec tohoto šetření.

49 Zadruhé ke dni odepření přístupu k dokumentům ještě nebylo formálně zahájeno žádné řízení pro nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU.

50 Úvodem je třeba zkoumat, zda ke dni přijetí napadeného rozhodnutí probíhalo šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010.

51 V první řadě je třeba uvést, že šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010 představuje strukturovaný a formalizovaný postup, který zahrnuje EIOPA, Komisi a dotčený vnitrostátní orgán a jehož cílem je shromažďování a analýza informací k tomu, aby každý z těchto tří orgánů mohl zaujmout postoj v rámci výkonu svých příslušných funkcí. V souladu s judikaturou připomenutou v bodě 41 výše tudíž takový postup představuje „vyšetřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

52 Ve druhé řadě je nesporné, že v projednávané věci EIOPA zahájil šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010 dne 17. března 2022, které vedlo na základě čl. 17 odst. 3 tohoto nařízení k vydání doporučení ze dne 16. května 2022 tímto orgánem a poté k vydání formálního stanoviska ze dne 13. září 2022 Komisí na základě čl. 17 odst. 4 uvedeného nařízení (viz body 3 až 5 výše).

53 Ve třetí řadě na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, toto šetření nebylo s konečnou platností ukončeno formálním stanoviskem ze dne 13. září 2022 ani rozhodnutím o odnětí povolení přijatým NBS dne 31. října 2022 a potvrzeným dne 1. června 2023 (viz bod 6 výše).

54 Zaprvé totiž rozhodnutí o odnětí povolení spadá do rámce šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010. Toto rozhodnutí představuje jedno z „opatřen[í], která přijal [dotyčný vnitrostátní orgán], aby vyhověl […] formálnímu stanovisku [Komise]“ ve smyslu čl. 17 odst. 5 téhož nařízení. V této souvislosti vedlo uvedené rozhodnutí k tomu, že NBS informovala Komisi dvěma dopisy ze dne 16. prosince 2022 a ze dne 7. června 2023, jak vyplývá ze znění (a obsahu) dvou z požadovaných dokumentů, nadepsaných „Informace NBS o opatřeních, která přijala, aby vyhověla formálnímu stanovisku [ze dne 13. září 2022]“. Jedná se tedy o následné opatření ve smyslu bodu 45 výše, případně o konečné rozhodnutí ve smyslu bodu 44 výše, přijaté v návaznosti na šetření a vydané dotyčným vnitrostátním orgánem v přiměřené lhůtě.

55 Navíc je v napadeném rozhodnutí výslovně uvedeno a mezi účastnicemi řízení je nesporné, že žalobkyně napadla rozhodnutí o odnětí svého povolení před Správním soudem v Bratislavě (Správny súd v Bratislave) a že soudní řízení o této žalobě ke dni přijetí napadeného rozhodnutí, tedy ke dni 2. února 2024, stále probíhá. Rozhodnutí o odnětí povolení tedy k tomuto datu nenabylo právní moci.

56 V souladu s judikaturou připomenutou v bodech 44 a 45 výše přitom lze šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010 považovat za ukončené pouze tehdy, pokud bylo rozhodnutí přijaté dotyčným vnitrostátním orgánem v rámci tohoto řízení nejen přijato, ale má rovněž konečnou povahu. Jiné rozhodnutí by mohlo ohrozit řádné fungování uvedeného postupu, v jehož rámci musí v rámci výkonu svých funkcí kromě EIOPA a Komise zaujmout postoj rovněž dotyčný vnitrostátní orgán, jak vyplývá z bodu 51 výše.

57 Kromě toho otázku, zda NBS přijetím rozhodnutí o odnětí povolení skutečně vyhověla formálnímu stanovisku ze dne 13. září 2022, nelze vyřešit v rámci projednávané žaloby, která se týká legality rozhodnutí o odepření přístupu k dokumentům, a nikoli legality aktů NBS.

Žalobkyně tedy nemůže s úspěchem tvrdit, že vzhledem k tomu, že NBS vyhověla tomuto formálnímu stanovisku, muselo být šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010 nutně ukončeno.

58 Zadruhé i po přijetí rozhodnutí o odnětí povolení mohlo šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010 pokračovat i v případě, že by toto rozhodnutí nestačilo k zajištění dodržování unijního práva.

59 Jak totiž správně uvádí Komise ve svých písemnostech, pokud dotčený vnitrostátní orgán nevyhoví formálnímu stanovisku vydanému Komisí ve lhůtě stanovené v tomto stanovisku a jsou-li splněny určité podmínky, může EIOPA na základě čl. 17 odst. 6 prvního pododstavce nařízení č. 1094/2010 přijmout vůči dotyčné finanční instituci individuální rozhodnutí, v němž bude vyžadovat přijetí nezbytných opatření ke splnění jejích povinností podle práva Unie, včetně případného ukončení konkrétního jednání. Žalobkyně přitom neprokázala, a dokonce ani netvrdí, že v projednávané věci nebyla splněna alespoň jedna z podmínek umožňujících EIOPA přijmout takové rozhodnutí.

60 Zatřetí se žalobkyně nemůže v projednávané věci s úspěchem dovolávat postoje, který zaujal odvolací senát evropských orgánů dohledu v rozhodnutí ze dne 30. července 2024, které bylo přijato v rámci žádosti o přístup k dokumentům podané žalobkyní u EIOPA, pokud jde o okamžik, kdy je třeba mít za to, že šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010 bylo ukončeno. Je totiž třeba připomenout, že Tribunál není v rámci přezkumu legality vázán rozhodovací praxí tohoto odvolacího senátu [obdobně viz rozsudky ze dne 26. dubna 2007, Alcon v. OHIM, C-412/05 P, EU:C:2007:252, bod 65, a ze dne 29. září 2021, Tokin v. Komise, T-343/18, EU:T:2021:636, bod 176 (nezveřejněný) a citovaná judikatura].

61 Ve čtvrté řadě na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, výměny informací, k nimž došlo mezi Komisí a NBS po formálním stanovisku ze dne 13. září 2022 a v některých případech po rozhodnutí o odnětí povolení, souvisejí rovněž se šetřením porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010. Tyto výměny informací, které odpovídají dokumentům uvedeným v posledních sedmi odrážkách bodu 12 výše, se totiž týkaly právě opatření, která NBS přijala nebo měla přijmout, aby vyhověla tomuto formálnímu stanovisku. Komise tedy mohla ve světle těchto výměn informací ověřit, zda NBS skutečně vyhověla uvedenému formálnímu stanovisku. Dotčené výměny informací tedy představovaly následná opatření v návaznosti na šetření ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 45 výše.

62 Za těchto podmínek a s ohledem na judikaturu připomenutou v bodech 42 až 45 výše je třeba dospět k závěru, že šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010 ke dni napadeného rozhodnutí stále probíhalo a na všechny požadované dokumenty se z časového hlediska mohla vztahovat výjimka vycházející z ochrany cílů vyšetřování.

63 Z toho vyplývá, že aniž je v této fázi třeba určit, zda řízení pro nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU proti Slovenské republice rovněž probíhalo nebo bylo alespoň plánováno ke dni přijetí napadeného rozhodnutí, musí být výtka žalobkyně vycházející z toho, že neprobíhalo vyšetřování, zamítnuta.

b) K uplatnění obecné domněnky důvěrnosti a povinnosti konkrétního a individuálního posouzení dokumentů

1) Úvodní poznámky

64 V první řadě je třeba připomenout, že pokud unijní orgán nebo instituce, jemuž byla předložena žádost o přístup k dokumentu, zamítne tuto žádost na základě některé z výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001, musí v zásadě vysvětlit, jak by přístup k uvedenému dokumentu mohl konkrétně a skutečně ohrozit zájem chráněný touto výjimkou, přičemž riziko takovéhoto ohrožení musí být důvodně předvídatelné, a nikoli čistě hypotetické (viz rozsudek ze dne 22. ledna 2020, MSD Animal Health Innovation a Intervet international v. EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, bod 54 a citovaná judikatura).

65 Z toho vyplývá, že posouzení vyžadované pro vyřízení žádosti o přístup k dokumentům musí být konkrétní a dále musí být provedeno u každého dokumentu uvedeného v žádosti. Toto posouzení musí mimoto vycházet z odůvodnění rozhodnutí (rozsudky ze dne 13. dubna 2005, Verein für Konsumenteninformation v. Komise, T-2/03, EU:T:2005:125, body 69 a 70, a ze dne 25. září 2018, Psara a další v. Parlament, T-639/15 až T-666/15 a T-94/16, EU:T:2018:602, body 103 a 104).

66 Ve druhé řadě unijní soud nicméně uznal, že v některých případech je v zásadě přípustné, aby orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie opřely rozhodnutí v tomto ohledu o obecné domněnky použitelné na některé kategorie dokumentů, protože na žádosti o zpřístupnění týkající se dokumentů téže povahy je možno použít podobné obecné úvahy (viz rozsudek ze dne 22. ledna 2020, MSD Animal Health Innovation a Intervet international v. EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, bod 55 a citovaná judikatura).

67 Účel takových výjimek spočívá v možnosti, že dotčený orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie zohlední, že zpřístupnění určitých kategorií dokumentů by v zásadě mohlo ohrozit zájem chráněný výjimkou, na kterou se odvolává, a to na základě takových obecných úvah bez nutnosti zkoumat konkrétně a jednotlivě každý z požadovaných dokumentů (viz rozsudek ze dne 22. ledna 2020, MSD Animal Health Innovation a Intervet international v. EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, bod 56 a citovaná judikatura).

68 Užití obecných domněnek důvěrnosti musí být založeno na vážných a přesvědčivých důvodech. Aby mohl dotčený orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie vůči žadateli namítat obecnou domněnku o nepřípustnosti zpřístupnění, musí vysvětlit, proč je tato domněnka nezbytná k zajištění řádného fungování dotčeného řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2018, Daimler v. Komise, T-128/14, EU:T:2018:643, body 155 a 156, jakož i citovaná judikatura).

69 Unijní soud v několika rozsudcích stanovil určitá kritéria pro uznání obecné domněnky důvěrnosti.

70 Z judikatury citované v bodě 66 výše vyplývá, že k tomu, aby mohla být obecná domněnka důvěrnosti platně namítána vůči osobě, která žádá o přístup k dokumentům, je nutné, aby požadované dokumenty patřily do téže kategorie dokumentů nebo byly téže povahy (viz rozsudek ze dne 4. října 2018, Daimler v. Komise, T-128/14, EU:T:2018:643, bod 138 a citovaná judikatura).

71 Dále uznání obecné domněnky důvěrnosti může být založeno na neslučitelnosti zpřístupnění dokumentů z určitých řízení s jejich řádným průběhem a na riziku jejich ohrožení, přičemž obecné domněnky umožňují chránit integritu průběhu těchto řízení omezením zásahů ze strany třetích osob. Existence zvláštních pravidel omezujících přístup ke spisu, dokumentům nebo informacím týkajícím se řízení vedeného před orgánem, institucí nebo jiným subjektem Unie je jedním z kritérií, která mohou odůvodňovat uznání obecné domněnky důvěrnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. května 2016, International Management Group v. Komise, T-110/15, EU:T:2016:322, bod 32 a citovaná judikatura).

2) K uplatnění obecné domněnky důvěrnosti

72 Účastníci řízení byli na jednání dotázáni na případné uplatnění obecné domněnky důvěrnosti na základě výjimky týkající se ochrany cílů vyšetřování.

73 Žalobkyně má za to, že Komise v napadeném rozhodnutí neuplatnila žádnou obecnou domněnku důvěrnosti a že v projednávané věci nelze žádnou obecnou domněnku důvěrnosti uplatnit. Komise zejména nemůže uplatnit údajnou obecnou domněnku důvěrnosti na dokumenty týkající se šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010.

74 Komise tvrdí, že v napadeném rozhodnutí právem uplatnila dvě odlišné obecné domněnky důvěrnosti, a sice zaprvé novou domněnku vztahující se na dokumenty vyměňované v rámci článku 17 nařízení č. 1094/2010 a zadruhé stávající domněnku vztahující se na dokumenty týkající se řízení pro nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU. Komise má za to, že se na požadované dokumenty vztahuje obecná domněnka důvěrnosti, stejně jako na dokumenty obsažené ve spise týkajícím se řízení EU Pilot.

75 Slovenská republika rovněž podporuje uplatnění obecné domněnky důvěrnosti vztahující se na dokumenty týkající se řízení pro nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU.

76 V první řadě je třeba určit, zda Komise v napadeném rozhodnutí uplatnila obecnou domněnku důvěrnosti.

77 V tomto ohledu je pravda, že Komise v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedla obecnou domněnku důvěrnosti v rámci uplatnění výjimky týkající se ochrany cílů vyšetřování.

78 Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že Komise celkově odůvodnila uplatnění této výjimky, aniž rozlišovala mezi jednotlivými požadovanými dokumenty. Konkrétně nejprve popsala fungování a připomněla cíle šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010. Dále vysvětlila obecnými úvahami, že zpřístupnění požadovaných dokumentů by mohlo ohrozit ochranu cílů sledovaných jejím šetřením a monitorováním zaprvé tím, že by narušilo vzájemnou důvěru v souvislosti s diskuzemi mezi Komisí a NBS a odradilo by NBS od toho, aby dobrovolně splnila své povinnosti, zadruhé tím, že by vystavilo Komisi vnějším tlakům, a zatřetí tím, že by narušilo účinnost a řádné vedení uvedeného šetření. Nakonec dospěla k závěru, že přístup musí být odepřen ke „všem požadovaným dokumentům“ a že se na ně kromě toho „plně“ vztahují uplatňované výjimky.

79 S ohledem na všechny tyto údaje se jeví, že Komise v napadeném rozhodnutí implicitně, avšak nutně uplatnila obecnou domněnku důvěrnosti na všechny dokumenty týkající se vedení a průběhu šetření porušování unijního práva podle článku 17 nařízení č. 1094/2010.

80 Na rozdíl od toho, co tvrdila žalobkyně na jednání, pouhá okolnost, že Komise v napadeném rozhodnutí výslovně neodkázala na pojem „obecná domněnka důvěrnosti“, nestačí k tomu, aby bylo toto rozhodnutí stiženo nedostatečným odůvodněním, nebo aby to Tribunálu zabránilo zohlednit obecnou domněnku důvěrnosti uvedenou v bodě 79 výše. Je třeba připomenout, že odůvodnění může být implicitní za podmínky, že umožní zúčastněným osobám seznámit se s důvody, proč byla dotčená opatření přijata, a příslušnému soudu disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat přezkum (viz rozsudek ze dne 25. března 2015, Central Bank of Iran v. Rada, T-563/12, EU:T:2015:187, bod 77 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 394). V projednávané věci přitom, jak Komise ostatně zdůraznila na jednání, ze znění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že podle tohoto orgánu jsou uplatňované úvahy použitelné na všechny dokumenty a na veškerý jejich obsah. Z výtek vznesených žalobkyní nejprve v žalobě a poté v replice ostatně vyplývá, že žalobkyně správně pochopila, že Komise průřezově nijak nerozlišovala mezi jednotlivými dokumenty ani mezi jednotlivými částmi těchto dokumentů, a že tedy tento orgán zaujal k odůvodnění svého stanoviska k důvěrnosti požadovaných dokumentů přístup založený na obecné domněnce.

81 Ve druhé řadě je třeba zkoumat, zda Komise mohla uplatnit obecnou domněnku důvěrnosti na všechny dokumenty týkající se šetření porušování unijního práva podle článku 17 nařízení č. 1094/2010.

82 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že šetření porušování unijního práva stanovené v článku 17 nařízení č. 1094/2010 je dostatečně strukturované a formalizované, aby bylo možné přesně vymezit a identifikovat dokumenty, které se k němu vztahují. V projednávané věci je ostatně nesporné, že požadované dokumenty uvedené v bodě 12 výše byly v případě prvních dvou vyměněny mezi EIOPA a NBS a v případě dalších sedmnácti mezi Komisí a NBS během téhož šetření vedeného vůči NBS. Tyto dokumenty jsou tedy součástí téhož správního spisu, a tudíž všechny patří do téže kategorie (obdobně viz rozsudek ze dne 4. října 2018, Daimler v. Komise, T-128/14, EU:T:2018:643, bod 141).

83 Zadruhé v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 68 výše Komise v napadeném rozhodnutí uvedla vážné a přesvědčivé důvody pro použití obecné domněnky důvěrnosti za okolností projednávaného případu, jak bylo připomenuto v bodě 78 výše. Žalobkyně nezpochybňuje relevanci těchto skutečností k odůvodnění uznání obecné domněnky důvěrnosti vztahující se na dokumenty vyměněné v rámci článku 17 nařízení č. 1094/2010.

84 Zatřetí je třeba konstatovat, že šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010 obsahuje zvláštní pravidla omezující zpřístupnění informací získaných nebo vytvořených v rámci takového řízení. Podle čl. 70 odst. 1 až 3 tohoto nařízení mají EIOPA a jeho zaměstnanci povinnost zachovávat profesní tajemství a nesmějí sdělovat důvěrné informace ani informace, na něž se vztahuje profesní tajemství, které získali nebo si vyměňovali s příslušnými vnitrostátními orgány. Je třeba rovněž poznamenat, že finanční instituci, které se týká takové šetření, není umožněn přístup ke spisu nebo k dokumentům týkajícím se šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010. Z toho vyplývá, že kritérium uvedené v judikatuře připomenuté v bodě 71 výše je rovněž splněno.

85 Za těchto podmínek je třeba uznat, že se na dokumenty, které si vyměnily EIOPA, Komise a dotčený vnitrostátní orgán v rámci šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010, vztahuje obecná domněnka důvěrnosti.

86 Je třeba upřesnit, že tato obecná domněnka důvěrnosti spojená specificky s šetřením porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010 se liší od domněnek, které unijní soud již uznal, pokud jde o dokumenty vyhotovené a vyměňované ve fázi před zahájením soudního řízení pro nesplnění povinnosti (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 65) a dále v rámci řízení EU Pilot (rozsudek ze dne 11. května 2017, Švédsko v. Komise, C-562/14 P, EU:C:2017:356, bod 51).

87 Výtka žalobkyně vycházející z toho, že Komise v projednávaném případě nemůže uplatnit obecnou domněnku důvěrnosti, musí být tudíž zamítnuta.

3) K povinnosti konkrétního a individuálního posouzení dokumentů

88 Žalobkyně připomíná povinnost konkrétního a individuálního posouzení každého dokumentu, kterého se týká žádost o přístup. Dodává, že i v případě uplatnění obecné domněnky důvěrnosti měla Komise přinejmenším posoudit, zda různé kategorie dokumentů nevyžadují odlišné zacházení.

89 Komise má za to, že nebyla povinna provést konkrétní a individuální posouzení požadovaných dokumentů, jelikož argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí se zjevně vztahovaly na všechny tyto dokumenty a na všechny tyto dokumenty se vztahovala obecná domněnka důvěrnosti.

90 V tomto ohledu v první řadě stačí uvést, že z bodu 85 výše vyplývá, že se na požadované dokumenty vztahuje obecná domněnka důvěrnosti, takže v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 67 výše nebyla Komise povinna konkrétně a individuálně posuzovat každý z těchto dokumentů.

91 Ve druhé řadě byly požadované dokumenty vyměňovány v průběhu téhož šetření, souvisejí s týmž správním spisem a patří do téže kategorie (viz bod 82 výše). Z toho vyplývá, že Komise nebyla ani povinna identifikovat různé kategorie nebo podkategorie dokumentů a zkoumat, zda tyto dokumenty nevyžadují odlišné zacházení. Takový požadavek by totiž obecnou domněnku důvěrnosti zbavil užitečného účinku, tj. možnosti, aby Komise odpověděla na obecnou žádost o zpřístupnění rovněž obecně (obdobně viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 68). Žalobkyně ostatně neupřesňuje, v čem by měly spočívat tyto různé kategorie nebo podkategorie dokumentů, a pouze uvádí, že tyto kategorie nebo podkategorie by mohly být rozlišeny pouze podle znění názvů dokumentů.

92 Výtka žalobkyně vycházející z neprovedení konkrétního a individuálního přezkumu požadovaných dokumentů nebo alespoň jednotlivých kategorií požadovaných dokumentů musí být tudíž zamítnuta jako irelevantní.

c) K existenci porušení cílů vyšetřování

93 Uznání obecné domněnky důvěrnosti umožňuje dotyčnému orgánu, instituci nebo jinému subjektu Unie mít za to, že by zpřístupnění dokumentů téže povahy nebo náležejících do téže kategorie v zásadě porušilo ochranu jednoho ze zájmů uvedených v článku 4 nařízení č. 1049/2001 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 48).

94 Tato obecná domněnka důvěrnosti nevylučuje právo žadatele prokázat, že se na daný dokument, jehož zpřístupnění požaduje, uvedená domněnka nevztahuje nebo že existuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění dotčeného dokumentu podle čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 (rozsudky ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 62, a ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 100).

95 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že při neexistenci jakéhokoli probíhajícího šetření, a zejména v případě nezahájení postupu před zahájením soudního řízení pro nesplnění povinnosti, nelze konstatovat žádné porušení ochrany cílů vyšetřování ani důvěrnosti dokumentů týkajících se šetření. Komise se rovněž nemůže dovolávat možného zásahu do budoucího a hypotetického šetření.

96 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že tato argumentace spočívá na nesprávném předpokladu. Bylo totiž prokázáno, že bez ohledu na zahájení řízení pro nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU probíhalo ke dni přijetí napadeného rozhodnutí šetření porušení práva Unie zahájené na základě článku 17 nařízení č. 1094/2010 (viz body 62 a 63 výše).

97 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise měla dospět k závěru, že obecná domněnka důvěrnosti údajně uplatněná v projednávaném případě musí být vyvrácena. Nepředkládá však žádný konkrétní důkaz na podporu tohoto tvrzení a zejména neprokazuje, že by se uvedená domněnka nevztahovala na některý z požadovaných dokumentů. Konkrétně její argumentace, podle které „následná výměna“, ke které došlo mezi Komisí a NBS, nespadá do formálního a časového rámce šetření porušení práva Unie zahájeného na základě článku 17 nařízení č. 1094/2010, byla odmítnuta v bodech 61 a 62 výše.

98 Zatřetí má žalobkyně za to, že zásah nebo tlak ze strany veřejnosti by byly v rámci řízení pro nesplnění povinnosti následně zahájeného proti Slovenské republice na základě článku 258 SFEU velmi nepravděpodobné. Takový argument je však za účelem zpochybnění existence porušení cílů šetření porušení práva Unie zahájeného na základě článku 17 nařízení č. 1094/2010 irelevantní, když se na dokumenty týkajících se těchto šetření, a konkrétně na požadované dokumenty, vztahuje samostatná obecná domněnka důvěrnosti (viz body 85 a 90 výše).

99 Za těchto podmínek musí být výtka žalobkyně vycházející z toho, že nebyly ohroženy cíle vyšetřování, a v důsledku toho i druhá část druhého žalobního důvodu v celém rozsahu, zamítnuta.

3. Ke třetí části druhého žalobního důvodu, vycházející z existence převažujícího veřejného zájmu odůvodňujícího zpřístupnění požadovaných dokumentů

100 Žalobkyně odkazuje na svou argumentaci rozvinutou v rámci druhé části prvního žalobního důvodu, podle níž v projednávané věci existuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění požadovaných dokumentů.

101 Komise, podporovaná Slovenskou republikou, zpochybňuje argumenty žalobkyně.

102 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie uplatní jednu z výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001, má povinnost zvážit zvláštní zájem, který má být chráněn nezpřístupněním dotyčného dokumentu, a zejména obecný zájem na zpřístupnění tohoto dokumentu vzhledem k výhodám vyplývajícím ze zvýšené

transparentnosti (viz rozsudky ze dne 17. října 2013, Rada v. Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, bod 32 a citovaná judikatura, a ze dne 3. července 2014, Rada v. in ’t Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, bod 53 a citovaná judikatura).

103 Přísluší ovšem žadateli o přístup, aby uvedl konkrétní okolnosti zakládající převažující veřejný zájem, který odůvodňuje zpřístupnění dotyčných dokumentů (rozsudky ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 94, a ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise, C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 90).

104 Je třeba upřesnit, že převažující veřejný zájem, který může odůvodnit zpřístupnění dokumentu, se nemusí nutně lišit od zásad, které tvoří základ nařízení č. 1049/2001. Pouhé obecné úvahy však nemohou prokázat, že by zásada transparentnosti v projednávaném případě vykazovala zvláštní naléhavost, která by mohla převážit nad důvody opravňujícími odepření přístupu k dotčeným informacím (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, body 92 a 93).

105 Kromě toho zájem spočívající v usnadnění výkonu práv jednotlivců tím, že jim umožní využít dokumenty za účelem usnadnění jejich obhajoby před vnitrostátními soudy, představuje soukromý zájem, a nikoli veřejný zájem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. července 2016, Sea Handling v. Komise, C-271/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:557, body 97 a 99, a ze dne 25. září 2014, Spirlea v. Komise, T-306/12, EU:T:2014:816, bod 99). V této souvislosti je třeba upřesnit, že sdělení dokumentů za účelem výkonu práva určité osoby na obhajobu by vedlo k jejich zpřístupnění pouze této osobě na rozdíl od jejich sdělení na základě nařízení č. 1049/2001, které by tyto dokumenty zpřístupnilo každé osobě. Okolnost, že dotčené dokumenty mohou být využity ve velkém počtu řízení, na této analýze nic nemění, neboť nelze mít za to, že kumulace soukromých zájmů je v zásadě mění na veřejný zájem (rozsudek ze dne 9. října 2018, Pint v. Komise, T-634/17, nezveřejněný, EU:T:2018:662, bod 59).

106 V projednávané věci žalobkyně v první řadě tvrdí, že Komise vůbec nezvážila dotyčné zájmy, a sice ochranu zájmů chráněných výjimkami, které uplatňuje Komise, a veřejný zájem na zpřístupnění požadovaných dokumentů.

107 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že zájmy dovolávané žalobkyní, a zejména právo veřejnosti zjistit, zda jednání NBS a odnětí jejího povolení byla legální, nemohou převážit nad výjimkami odůvodňujícími nezpřístupnění. Za těchto podmínek žalobkyně nesprávně tvrdí, že Komise neprovedla žádné zvážení dotčených zájmů.

108 Ve druhé řadě žalobkyně tvrdí, že existuje převažující veřejný zájem na tom, aby v souladu se zásadou transparentnosti byly hlavní dokumenty vypracované v rámci šetření porušení práva Unie podle článku 17 nařízení č. 1094/2010, a zejména doporučení vydaná EIOPA a formální stanoviska přijatá Komisí, zpřístupněny za účelem umožnění kontroly průběhu těchto řízení a zajištění legitimity rozhodovacího procesu, jakož i důvěry veřejnosti. Tato šetření mají velký význam a mohou mít závažné důsledky pro dotyčné finanční instituce, pojistníky, a tedy i pro stabilitu pojistného trhu v členských státech. Tento veřejný zájem není založen pouze na soukromých zájmech a převažuje nad důvody uplatněnými Komisí.

109 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, jak správně uvedla Komise v napadeném rozhodnutí a poté na jednání a v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 105 výše, že užitečnost zpřístupnění požadovaných dokumentů pro žalobkyni a její klienty odpovídá soukromým zájmům.

110 Dále v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 104 výše nemohou obecné úvahy vycházející ze zásady transparentnosti samy o sobě postačovat k prokázání existence převažujícího veřejného zájmu.

111 Nakonec zájem veřejnosti na zpřístupnění dokumentů vypracovaných v rámci šetření porušení práva Unie na základě článku 17 nařízení č. 1094/2010 se jeví jako omezený. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, takový zájem nemá v projednávané věci povahu převažujícího veřejného zájmu, který by mohl převážit nad důvody odůvodňujícími odepření zpřístupnění požadovaných dokumentů, a sice v projednávaném případě nad ochranou cílů šetření vedeného na tomto základě. Jak vysvětluje Komise, zpřístupnění těchto dokumentů, které zdaleka nezaručuje stabilitu pojišťovacího trhu v členských státech, by spíše ohrozilo činnost orgánů pověřených zajištěním řádného fungování a stability těchto trhů.

112 Je ostatně nesporné, že veřejnost byla sice minimálně, avšak na své úrovni dostatečně informována zveřejněním tiskových zpráv týkajících se doporučení ze dne 16. května 2022, formálního stanoviska ze dne 13. září 2022 a rozhodnutí o odnětí povolení.

113 Za těchto podmínek žalobkyně neprokázala existenci převažujícího veřejného zájmu odůvodňujícího zpřístupnění požadovaných dokumentů.

114 Třetí část druhého žalobního důvodu, a tedy i druhý žalobní důvod v celém rozsahu musí být zamítnuty.

B. K prvnímu a třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícím z porušení čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001 a z porušení čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce téhož nařízení

115 V rámci prvního a třetího žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 4 odst. 2 druhou odrážku nařízení č. 1049/2001 a čl. 4 odst. 3 první pododstavec téhož nařízení. Žalobkyně tímto zpochybňuje legalitu odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterým Komise uplatnila výjimky týkající se ochrany soudního řízení a ochrany probíhajícího rozhodovacího procesu.

116 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud mohou některé důvody, které určitý akt uvádí, samy o sobě právně dostačujícím způsobem tento akt odůvodnit, nemají případné vady ostatních důvodů aktu každopádně dopad na jeho výrok. Z ustálené judikatury kromě toho vyplývá, že žalobní důvod, který nemůže způsobit zrušení, jehož se žalobce domáhá, je irelevantní, i kdyby byl opodstatněný (viz rozsudek ze dne 14. prosince 2005, Honeywell v. Komise, T-209/01, EU:T:2005:455, bod 48 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 15. září 2021, Francie v. ECHA, T-127/20, nezveřejněný, EU:T:2021:572, bod 32).

117 V oblasti přístupu veřejnosti k dokumentům přitom každá výjimka stanovená v článku 4 nařízení č. 1049/2001 představuje dostatečný důvod pro odepření přístupu (obdobně viz rozsudek ze dne 13. září 2000, Denkavit Nederland v. Komise, T-20/99, EU:T:2000:209, bod 42).

118 Vzhledem k tomu, že se žalobkyni v projednávané věci v rámci druhého žalobního důvodu nepodařilo vyvrátit důvod pro odepření založený na výjimce stanovené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, musí být tedy první a třetí žalobní důvod zpochybňující dva další důvody pro odepření zamítnuty jako irelevantní.

C. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001, zásady proporcionality, jakož i povinnosti uvést odůvodnění

119 V rámci čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že pokud jde o odepření částečného přístupu k požadovaným dokumentům, Komise zaprvé porušila čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001, jakož i zásadu proporcionality, a zadruhé napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnila. Komise totiž údajně nevysvětlila, proč žádný významný částečný přístup není možný, ani nerozlišovala mezi jednotlivými požadovanými dokumenty či mezi jednotlivými částmi těchto dokumentů ani neodůvodnila, proč se uplatňované výjimky skutečně vztahují na všechny tyto dokumenty a na všechny jejich části.

120 Komise argumentaci žalobkyně zpochybňuje.

121 Článek 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 stanoví, že pokud se některá z výjimek vztahuje pouze na část požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se zpřístupní.

122 Je třeba připomenout, že zásada proporcionality ukládá orgánu, instituci nebo jinému subjektu Unie, kterému byla věc předložena, aby zvážil částečný přístup k dokumentu (rozsudek ze dne 6. prosince 2001, Rada v. Hautala, C-353/99 P, EU:C:2001:661, bod 27; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 7. února 2018, Access Info Europe v. Komise, T-851/16, EU:T:2018:69, body 117 a 118 a citovaná judikatura). Tento požadavek v zásadě předpokládá konkrétní a individuální posouzení obsahu každého dokumentu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. července 2006, Franchet a Byk v. Komise, T-391/03 a T-70/04, EU:T:2006:190, bod 117, a ze dne 23. září 2015, ClientEarth a International Chemical Secretariat v. ECHA, T-245/11, EU:T:2015:675, bod 230).

123 Bylo však rozhodnuto, že dokumenty, na které se vztahuje obecná domněnka důvěrnosti, nepodléhají povinnosti celkového či částečného zpřístupnění jejich obsahu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 133, a ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 134). V takovém případě je Komise oprávněna odpovědět na žádost o přístup k dokumentům obecně, aniž by provedla konkrétní a individuální posouzení obsahu každého z dotčených dokumentů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 68).

124 V projednávané věci z přezkumu druhého žalobního důvodu vyplývá, že se na požadované dokumenty vztahuje obecná domněnka důvěrnosti (viz bod 90 výše), která nebyla žalobkyní vyvrácena (viz body 97 a 113 výše).

125 Z toho v první řadě vyplývá, že v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 123 výše Komise nebyla povinna provést konkrétní a individuální posouzení každého z požadovaných dokumentů, pokud jde o možnost poskytnout částečný přístup k některému z těchto dokumentů, a dále mohla mít po právu za to, že se na tyto dokumenty plně vztahuje výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001.

126 Žalobkyně proto nemůže důvodně tvrdit, že napadené rozhodnutí porušuje čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001, jakož i zásadu proporcionality.

127 Ve druhé řadě v kontextu připomenutém v bodě 124 výše musí být částečné odepření přístupu považováno za formálně dostatečně odůvodněné, jelikož napadené rozhodnutí zmiňuje možnost poskytnout částečný přístup k požadovaným dokumentům a je v něm učiněn závěr, že se na tyto

dokumenty plně vztahují výjimky uplatněné Komisí (obdobně viz rozsudky ze dne 25. března 2015, Sea Handling v. Komise, T-456/13, nezveřejněný, EU:T:2015:185, bod 92, a ze dne 7. září 2017, AlzChem v. Komise, T-451/15, nezveřejněný, EU:T:2017:588, body 96 a 97).

128 Kromě toho, i když je pravda, že Komise rovněž bez dalšího vysvětlení uvedla, že žádný významný částečný přístup není možný, aniž by byly poškozeny zájmy chráněné uplatněnými výjimkami, takové odůvodnění, i když stručné, je rovněž dostatečné s ohledem na nezbytnost nezveřejnit informace, na které se vztahuje zejména výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. února 2007, Sison v. Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 82, a ze dne 7. února 2018, Access Info Europe v. Komise, T-851/16, EU:T:2018:69, bod 122).

129 Žalobkyně tedy nemůže důvodně tvrdit ani to, že napadené rozhodnutí porušuje povinnost uvést odůvodnění vyplývající z článku 296 SFEU.

130 Proto je třeba čtvrtý žalobní důvod zamítnout.

D. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na přístup ke spisu zaručeného čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv

131 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila její právo na přístup ke spisu zaručené čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv. Tvrdí zaprvé, že Komisi byla rovněž předložena žádost o přístup ke spisu, zadruhé, že generální tajemnice Komise, která je autorem napadeného rozhodnutí, měla pravomoc rozhodnout o této žádosti, zatřetí, že požadované dokumenty byly součástí správního spisu, který se jí významně týkal, a začtvrté, že Komise byla povinna jí poskytnout přístup k tomuto spisu.

132 Komise argumentaci žalobkyně zpochybňuje.

133 Úvodem je třeba připomenout, že článek 41 Listiny základních práv týkající se práva na řádnou správu v odst. 2 písm. b) uvádí, že toto právo zahrnuje zejména „právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství“.

134 Článek 42 Listiny základních práv týkající se práva na přístup k dokumentům stanoví, že každý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě má „právo na přístup k dokumentům orgánů, institucí a jiných subjektů Unie bez ohledu na použitý nosič“. Nařízení č. 1049/2001 stanoví podmínky a postupy pro výkon tohoto práva pro dokumenty Evropského parlamentu, Rady Evropské unie a Komise.

135 Režimy přístupu k dokumentům a přístupu ke spisu představují dva odlišné režimy, které podléhají odlišným postupům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2024, MeSoFa v. ECB, T-790/22, nezveřejněný, EU:T:2024:783, bod 29). V každém případě oba předpokládají podání žádosti (rozsudek ze dne 11. prosince 2014, Heli-Flight v. EASA, T-102/13, EU:T:2014:1064, bod 51).

136 V projednávané věci je třeba v první řadě uvést, že původní žádost, i když je založena především na nařízení č. 1049/2001 a nezmiňuje článek 41 Listiny základních práv, obsahovala určité skutečnosti, které mohly podpořit žádost o přístup ke spisu. Citovala totiž články 47 a 48 této

Listiny a dále trvala na tom, že žalobkyně musí mít k dispozici požadované dokumenty za účelem přípravy své „obhajoby“ v rámci „sankčního řízení“, které vůči ní zahájila NBS a které vedlo k odnětí jejího povolení.

137 Naproti tomu potvrzující žádost byla jasně a výlučně založena na nařízení č. 1049/2001, jakož i na článku 42 Listiny základních práv. Nezmiňovala článek 41 Listiny ani právo na přístup ke spisu. Navíc na rozdíl od původní žádosti nezmínila ani články 47 a 48 uvedené Listiny, ani právo žalobkyně na obhajobu jako základ žádosti o přístup. Potvrzující žádost zmiňovala právo žalobkyně na „účinnou obhajobu“, jakož i skutečnost, že se požadované dokumenty týkaly žalobkyně, pouze incidenčně a pouze za účelem zpochybnění uplatnění výjimky vycházející z ochrany soudního řízení ve smyslu čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001.

138 Ve druhé řadě se napadené rozhodnutí vyjadřuje pouze k potvrzující žádosti předložené žalobkyní na základě čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. Nepřezkoumává ani nezmiňuje právo žalobkyně na přístup ke spisu na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv. Nezmiňuje ani články 47 a 48 této Listiny, ani právo žalobkyně na obhajobu. Zájem, který by pro žalobkyni mohlo mít zpřístupnění požadovaných dokumentů za účelem přípravy obhajoby před vnitrostátními soudy, kromě toho odmítá jako soukromý zájem, a tudíž jako irelevantní v rámci nařízení č. 1049/2001 (viz bod 19 výše).

139 Ostatně podle tehdy použitelného čl. 4 prvního pododstavce ustanovení provádějících nařízení č. 1049/2001, která jsou připojena k jednacímu řádu Komise (Úř. věst. 2000, L 308, s. 26; Zvl. vyd. 01/03, s. 213), ve znění rozhodnutí Komise 2001/937/ES, ESUO, Euratom ze dne 5. prosince 2001 (Úř. věst. 2001, L 345, s. 94; Zvl. vyd. 01/03, s. 408), je pravomoc rozhodovat o potvrzujících žádostech o přístup k dokumentům přenesena na generálního tajemníka tohoto orgánu. Naproti tomu v projednávaném případě z vysvětlení Komise vyplývá, že jejímu generálnímu tajemníkovi nebyla svěřena žádná pravomoc k přezkoumání námitek směřujících proti rozhodnutím o odepření přístupu ke spisu.

140 Za těchto podmínek nebyla generální tajemnici Komise, která je autorem napadeného rozhodnutí, předložena žádná žádost o přístup ke spisu a v tomto ohledu nepřijala ani nemohla přijmout žádné rozhodnutí. Z toho vyplývá, že žalobkyně nemůže Komisi v rámci žaloby proti napadenému rozhodnutí důvodně vytýkat, že jí nepřiznala právo na přístup ke spisu na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv (obdobně viz rozsudky ze dne 20. prosince 2023, OCU v. SRB, T-496/18, nezveřejněný, EU:T:2023:857, body 32 až 35 a 38, a ze dne 13. listopadu 2024, Kargins v. Komise, T-110/23, nezveřejněný, EU:T:2024:805, body 137 a 138).

141 Pátý žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

142 Z výše uvedeného vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta.

IV. K nákladům řízení

143 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch a Komise požadovala náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

144 Mimoto podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Slovenská republika tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát zasedající v kolegiu o pěti soudcích)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Společnost Novis Insurance Company, Novis Versicherungsgesellschaft, Novis Compagnia di Assicurazioni, Novis Poisťovňa a.s. ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**

3) **Slovenská republika ponese vlastní náklady řízení.**

Kowalik-Bańczyk Reine da Silva Passos

Cassagnabère Pavelin

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 6. května 2026.

Podpisy

Obsah

I. Skutečnosti předcházející sporu a skutečnosti, které nastaly po podání žaloby . . . 2

A. Šetření porušení práva Unie . . . 2

B. Řízení o přístupu k dokumentům . . . 3

1. Fáze vyřizování původních žádostí . . . 3

2. Fáze vyřizování potvrzujících žádostí . . . 3

C. Řízení o nesplnění povinnosti . . . 5

II. Návrhová žádání účastnic řízení . . . 5

III. Právní otázky . . . 5

A. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 . . . 6

1. K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z nerozlišování mezi výjimkami stanovenými v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 a v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci téhož nařízení . . . 6

2. Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z neexistence porušení ochrany cílů vyšetřování . . . 7

a) K podmínce, že probíhá vyšetřování . . . 7

b) K uplatnění obecné domněnky důvěrnosti a povinnosti konkrétního a individuálního posouzení dokumentů . . . 11

1) Úvodní poznámky . . . 11

2) K uplatnění obecné domněnky důvěrnosti . . . 12

3) K povinnosti konkrétního a individuálního posouzení dokumentů . . . 14

c) K existenci porušení cílů vyšetřování . . . 14

3. Ke třetí části druhého žalobního důvodu, vycházející z existence převažujícího veřejného zájmu odůvodňujícího zpřístupnění požadovaných dokumentů . . . 15

B. K prvnímu a třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícím z porušení čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001 a z porušení čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce téhož nařízení 17

C. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001, zásady proporcionality, jakož i povinnosti uvést odůvodnění . . . 18

D. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na přístup ke spisu zaručeného čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv 19

IV. K nákladům řízení 20